

STRĂNUTĂ PĂPĂDIA

LARISA BĂLAN

Am început de la un timp
Să mă scutur de flori...
Îmi e dor d-un cald anotimp
Să mă trezească-n zori...

Pe geamul-nchis acum apare
Doar irisul, ce nu e floare,
Iar câmpul obrazului e măturat
De genele ce lacrimi le-au uscat...

Mi se așterne grăbită iarna la picioare,
Mâinile nu mai sunt sărutate de soare,
Lichidul din vene ușor dispare,
Se retrag râurile, se-nghesuie la vale...

Îmi plâng de milă ideile tinere,
S-au așezat să-și ia la revedere-n linie,
Îmi părăsesc corpul secăt
De buzele vântului uscat...

Mi-a suflat și peste suflet
Și timid s-a speriat:
Era doar o păpădie
Ce de frică-a strănutat...

Îmi e dor de primăvară
Viață nouă parcă-ar fi,
Dar florile de-s iubiri se usucă
Cât de-adânc tu le-ai sădi...